

Cartea lui Daniel - Numărul șaizeci și patru

Dezvăluirea profeției: legătura dintre 11 septembrie 2001, timpul sigilării, ploaia târzie și lucrarea finală a lui Hristos

Jeff Pippenger

2024-01-28

În articolele recente ne-am referit la câteva pasaje din Spiritul Profeției care identifică o perioadă de timp de la 11 septembrie 2001 până când Se ridică Mihail și se încheie timpul de probă al omenirii. În acea perioadă de timp, există câteva ilustrații profetice care identifică lucrarea finală a lui Hristos în Locul Preasfânt.

Lucrarea lui Hristos în sanctuar este reprezentată în viziunea Râului Ulai din capitolul opt al cărții lui Daniel, iar sora White ne-a informat că viziunea Râului Ulai este acum în curs de împlinire. Lucrarea finală împlinită în sanctuarul ceresc, care este acum în curs de împlinire, este reprezentată printr-o varietate de termeni profetici. Ea este reprezentată ca fiind, între alte reprezentări profetice, timpul sigilării, ploaia târzie, lucrarea de încheiere a mântuirii și curățirea templului. Este important să aducem acești termeni împreună și, de asemenea, să-i așezăm în contextul lor istoric corect.

„În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, necazul va veni peste pământ, iar națiunile se vor mânia, însă vor fi ținute în frâu, pentru a nu împiedica lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, «ploaia târzie» sau înviorarea de la fața Domnului va veni, pentru a da putere glasului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.” Early Writings, 85.

„Lucrarea celui de-al treilea înger” este, de asemenea, „lucrarea mântuirii”, care îi pregătește „pe sfinți să stea în picioare în perioada când vor fi vărsate cele șapte plăgi de pe urmă”.

Na popoarele s-au mâniat, și mânia Ta a venit, și vremea morților, ca să fie judecați, și să dai răsplată robilor Tăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să-i nimicești pe cei ce nimicesc pământul. Apocalipsa 11:18.

Neamurile se mânie înainte ca timpul de probă să se încheie (adică atunci când mânia lui Dumnezeu este revărsată), totuși, atunci când neamurile se mânie, ele sunt și „ținute în frâu”. „Timpul” când neamurile se mânie indică începutul lucrării de încheiere a mântuirii, iar lucrarea de încheiere a mântuirii este sigilarea poporului lui Dumnezeu.

„Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care poartă în inimă spiritul lucrării Domnului și mântuirea sufletelor, va privi întotdeauna păcatul în adevăratul său caracter păcătos. Ei vor fi mereu de partea unei muștrări credincioase și deschise a păcatelor care îl înfășoară cu ușurință pe poporul lui Dumnezeu. Mai ales în lucrarea de încheiere pentru biserică, în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care urmează să stea fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu, ei vor simți cel mai profund nedreptățile poporului care mărturisește că este al lui

Dumnezeu. Acest lucru este prezentat cu putere prin ilustrația profetului despre ultima lucrare sub figura bărbaților având fiecare în mână o armă de nimicire. Un om dintre ei era îmbrăcat în in, cu o călmară de scriitor la brâu. «Și Domnul i-a zis: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.» Testimonies, volumul 3, 266.

Națiunile sunt ținute în frâu pentru a nu împiedica sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. În capitolul șapte din Apocalipsa, națiunile mâniate, care sunt ținute în frâu, sunt reprezentate ca patru vânturi ținute în frâu în chiar aceeași perioadă de timp, iar acea vreme este identificată în mod specific drept o perioadă de timp.

„Satana folosește acum orice mijloc în acest timp al sigilării pentru a ține mințile poporului lui Dumnezeu departe de adevărul prezent și pentru a-i face să șovăie. Am văzut un acoperământ pe care Dumnezeu îl întindea peste poporul Său pentru a-l ocroti în vremea necazului; și orice suflet care era hotărât pentru adevăr și curat cu inima urma să fie acoperit cu acoperământul Celui Atotputernic.

„Satana știa aceasta și lucra cu mare putere pentru a păstra mintea a cât mai multor oameni cu puțință șovăielnică și nestatornică față de adevăr. ...”

„Am văzut că Satana lucra în aceste feluri pentru a distra, a înșela și a abate pe poporul lui Dumnezeu, chiar acum, în acest timp al sigilării. Am văzut pe unii care nu stăteau neclintiți pentru adevărul prezent. Genunchii le tremurau și picioarele le alunecau, pentru că nu erau statornic întemeiați pe adevăr, iar acoperământul Dumnezeului Atotputernic nu putea fi întins peste ei câtă vreme tremurau astfel.

„Satan își folosea toate meșteșugurile pentru a-i ține acolo unde erau, până când sigilarea avea să treacă, până când acoperământul avea să fie întins peste poporul lui Dumnezeu, iar ei să rămână fără adăpost în fața mâniei arzătoare a lui Dumnezeu, în cele șapte plăgi de pe urmă. Dumnezeu a început să întindă acest acoperământ peste poporul Său și, în curând, el va fi întins peste toți aceia care urmează să aibă un adăpost în ziua măcelului. Dumnezeu va lucra cu putere pentru poporul Său; și lui Satan i se va îngădui să lucreze de asemenea.” Early Writings, 43, 44.

Soră White a scris aceste cuvinte în 1851, cu cinci ani înainte ca poporul lui Dumnezeu să intre în starea laodiceană și să întârzie procesul sigilării prin respingerea luminii sporite a „celor șapte vremi”. Acea lumină ar fi sporit și ar fi încheiat lucrarea lui Dumnezeu de acoperire a poporului Său înainte de cele șapte plăgi de pe urmă. În schimb, poporul lui Dumnezeu s-a răzvrătit și a fost osândit să rățăcească în pustia Laodiceii, așa cum este prefigurat prin răzvrătirea și rătăcirea prin pustie a vechiului Israel. Câți dintre răzvrățiții vechiului Israel au intrat în Țara Făgăduită? Ce pasaj din Biblie sau din Spiritul Profetic identifică vreun laodicean care va fi mântuit? Răspunsul este: „Niciunul!”, căci un laodicean este tot atât de pierdut ca aceia din vechiul Israel care au murit în pustie.

Sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii este o perioadă de timp și începe atunci când cei patru îngeri țin în frâu cele patru vânturi, ceea ce este, de asemenea, momentul în care neamurile se

mânie, dar sunt ținute sub control. În timpul sigilării, Dumnezeu Își pregătește poporul să stea în picioare în vremea celor șapte plăgi de pe urmă, iar această pregătire este reprezentată ca tragerea „unei acoperiri” peste poporul Său și este, de asemenea, reprezentată ca încheierea lucrării mântuirii și încheierea lucrării îngerului al treilea. Pregătirea care este reprezentată prin toate aceste ilustrații se întemeiază pe primirea „adevărului prezent”.

Cei care nu vor sta „neclintiți pentru adevărul prezent” sunt aceia care erau „șovăitori”, deoarece mintea lor nu era concentrată asupra „adevărului prezent”. Ea scrie că „a văzut pe unii care nu stăteau neclintiți pentru adevărul prezent. Genunchii le tremurau, iar picioarele le alunecau, pentru că nu erau bine întemeiați pe adevăr, iar acoperământul Dumnezeului Atotputernic nu putea fi întins peste ei cât timp tremurau astfel.”

„Adevărul prezent” este ceea ce oferă „acoperământul”, iar „acoperământul” este reprezentat, de asemenea, ca „sigiliul lui Dumnezeu”. „Sigiliul lui Dumnezeu” a fost prefigurat prin sângele care a acoperit ușile evreilor, îngăduind îngerului nimicitor să treacă pe lângă casele în care ușa era „acoperită” cu sângele. „Acoperământul” este „sigilarea”, iar „sigilarea” este împlinită prin „adevărul prezent”.

Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Fiecare mișcare de reformă a avut propria ei temă specifică, iar tema mișcării reformatoare a celor o sută patruzeci și patru de mii este „Islamul celei de-a treia Vai”. „Adevărul prezent” în zilele de pe urmă este Islamul celei de-a treia Vai.

„Scripturile se deschid neîncetat înaintea poporului lui Dumnezeu. A existat întotdeauna și va exista întotdeauna un adevăr aplicabil în mod deosebit fiecărei generații.” Review and Herald, 29 iunie 1886.

Ni “ujumbe” wa kweli ya wakati huu unaowatia muhuri watu wa Mungu katika siku za mwisho, na wakati wa kutiwa muhuri unaonyeshwa kuwa unaanza pale pepo nne zinapozuliwa. Mataifa yalikasirika mnamo Septemba 11, 2001, na katika hatua hiyo kutiwa muhuri kwa wale mia moja arobaini na nne elfu kulianza, huku mvua ya masika ya mwisho, ambayo ni “ujumbe”, ikianza kufunuliwa.

„Lui Ioan i-au fost descoperite scene de un interes profund și copleșitor din experiența bisericii. El a văzut poziția, primejdiile, luptele și izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează soliile de încheiere care trebuie să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru grâнарul ceresc, fie ca legături pentru focurile nimicirii. I-au fost descoperite subiecte de o importanță uriașă, în mod deosebit pentru ultima biserică, pentru ca aceia care aveau să se întoarcă de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la primejdiile și luptele care le stau înaintea. Nimeni nu trebuie să rămână în întuneric cu privire la ceea ce vine asupra pământului.” Tragedia veacurilor, 341.

Atunci când neamurile s-au mâniat, ele au fost în același timp ținute în frâu, iar „ploaia târzie” a început să cadă, iar ploaia târzie este solia „adevărului prezent” care pecetluiește poporul lui Dumnezeu.

„Lucrarea din Battle Creek este de același ordin. Conducătorii sanatoriului s-au amestecat cu necredincioși, admițându-i în sfaturile lor, într-o măsură mai mare sau mai mică, dar este ca și cum ar lucra cu ochii închiși. Le lipsește discernământul pentru a vedea ce se va abate asupra noastră în orice clipă. Există un spirit de disperare, de război și de vărsare de sânge, iar acel spirit va crește până chiar la sfârșitul timpului. De îndată ce poporul lui Dumnezeu este sigilat pe frunțile sale — nu este vorba despre vreun sigiliu sau semn care poate fi văzut, ci despre o statornicire în adevăr, atât intelectual, cât și spiritual, astfel încât să nu poată fi clintiți — de îndată ce poporul lui Dumnezeu este sigilat și pregătit pentru zguduire, aceasta va veni. De fapt, ea a și început deja. Judecățile lui Dumnezeu sunt acum asupra țării, ca să ne dea avertizare, pentru ca să știm ce vine.” Manuscript Releases, volumul 10, 252.

„Sigilarea” este „o statornicire în adevăr”. În contextul timpului sigilării, ea scrie: „Există un spirit de disperare, de război și de vărsare de sânge, iar acel spirit va crește până chiar la sfârșitul timpului.” Când neamurile se vor mânii, ele vor fi ținute în frâu, dar „războiul și vărsarea de sânge”, reprezentate ca cele patru vânturi, „vor crește până chiar la sfârșitul timpului”. Islamul celei de-a treia Vai își intensifică progresiv războiul până chiar la sfârșitul timpului, iar înțelegerea profetică a islamului ca „tema” în reformarea celor o sută patruzeci și patru de mii crește, de asemenea, simultan, în aceeași perioadă de timp. Intensificarea progresivă realizată de islam merge în paralel cu revărsarea ploii târzii în aceeași perioadă de timp, căci ploaia târzie este o „solie”.

„Cei unși care stau lângă Domnul întregului pământ au poziția dată odinioară lui Satana ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu menține candelile credincioșilor alimentate, pentru ca ele să nu pâlpâie și să se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi revărsat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, uneltirile răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.”

„Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi transmis celor aflați în întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au cultivat harul lui Hristos în inimile lor, vor descoperi, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-și întâmpine Domnul. Ei nu au în ei înșiși puterea de a dobândi untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinante. Dar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», iubirea lui Dumnezeu va fi revărsată în inimile noastre. Prin conductele de aur, untdelemnul de aur ne va fi transmis. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

Ploaia târzie începe să „strobească” și, în cele din urmă, se intensifică până la o revărsare deplină. „Stropirea” ploii târzii este identificată ca fiind ploaia „măsurată”, iar revărsarea deplină este atunci când ea este turnată „fără măsură”. Sora White identifică în mod clar un timp în care ploaia târzie cade, iar unii o primesc, iar alții nu. În acel timp, ploaia este „măsurată” sau „strobește”.

Unii oameni vor recunoaște că se întâmplă ceva, dar aceasta nu va face decât să-i înspăimânte.

„În biserici va avea loc o minunată manifestare a puterii lui Dumnezeu, dar ea nu va veni asupra acelor care nu s-au smerit înaintea Domnului și nu au deschis ușa inimii lor prin mărturisire și pocăință. În manifestarea acelei puteri care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu, ei vor vedea doar ceva ce, în orbirea lor, socotesc primejdios, ceva care le va trezi temerile, și se vor înarma spre a i se împotrivi. Deoarece Domnul nu lucrează potrivit așteptărilor și concepției lor ideale, ei se vor împotrivi lucrării. «De ce», spun ei, «să nu cunoaștem noi Duhul lui Dumnezeu, când suntem în lucrare de atâția ani?» Pentru că nu au răspuns avertizărilor și stăruințelor mesajelor lui Dumnezeu, ci au spus cu încăpățănare: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.»” Maranatha, 219

„Mulți, într-o mare măsură, au dat greș în a primi ploaia timpurie. Ei nu au dobândit toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-a pregătit astfel pentru ei. Ei se așteaptă ca lipsa aceasta să fie suplinită prin ploaia târzie. Când cea mai bogată abundență de har va fi revărsată, ei intenționează să-și deschidă inimile pentru a o primi. Ei fac o greșală teribilă. Lucrarea pe care Dumnezeu a început-o în inima omenească, dându-i lumina și cunoștința Sa, trebuie să înainteze necurmat. Fiecare om trebuie să-și dea seama de propria sa nevoie. Inima trebuie golită de orice întinăciune și curățită pentru locuirea lăuntrică a Duhului. Prin mărturisirea și părăsirea păcatului, prin rugăciune stăruitoare și consacrarea lor lui Dumnezeu, s-au pregătit primii ucenici pentru revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Aceeași lucrare, numai într-o măsură mai mare, trebuie făcută acum. Atunci agentul omenesc trebuia doar să ceară binecuvântarea și să aștepte ca Domnul să desăvârșească lucrarea privitoare la el. Dumnezeu este Cel care a început lucrarea, și El Își va încheia lucrarea, făcându-l pe om desăvârșit în Isus Hristos. Dar nu trebuie să existe nicio neglijare a harului reprezentat prin ploaia timpurie. Numai aceia care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în întruparea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea poate cădea peste inimile din jurul nostru, dar noi nu o vom deosebi și nu o vom primi.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

În pasaj, ea arată că există un timp când „cea mai bogată abundență de har va fi revărsată”, identificând astfel un timp când ploaia târzie este turnată fără măsură. În legătură cu acest fapt, ea arată că numai aceia care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. În acest principiu, este clar că lumina (care este adevărul prezent) crește în mod progresiv. În ultima propoziție, ea arată un timp când ploaia târzie cade, iar unii o recunosc și o primesc, iar alții nu. Dacă nu recunoști solia, care este ploaia târzie, nu o vei primi.

„Noi nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți aceia care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului care cad asupra noastră. Când adunăm frânturile de lumină, când prețuim îndurările sigure ale lui Dumnezeu, căruia Îi place să ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. [Isaia 61:11 citat.] Întregul pământ trebuie să fie umplut de slava lui Dumnezeu.” Comentariul biblic AZȘ, volumul 7, 984.

În vremea când neamurile mâniate sunt ținute în frâu, ploaia târzie începe să fie „măsurată”. Când „cea mai bogată belșug de har va fi revărsată”, se identifică momentul când ploaia târzie este turnată fără măsură.

În vremea când neamurile sunt mâniate, dar totuși ținute în frâu, ploaia târzie începe să cadă, însă ea este „măsurată”, deoarece biserica, în acel moment, este alcătuită din grâu și neghină. Ea este ploaia care aduce atât grâul, cât și neghina la maturitate, iar ploaia târzie este solia adevărului prezent, care fie este recunoscută și primită, fie nu. Toate aceste concepte profetice sunt identificate în mod clar în Scripturi. La 11 septembrie 2001, ploaia târzie a început să „stroească”, iar ea se intensifică treptat până când sosește solia Strigătelui de la Miezul Noapții și fecioarele înțelepte și neînțelepte sunt despărțite pentru totdeauna.

Înțelepții sunt atunci înălțați ca un steag pentru a chema din Babilon cealaltă turmă a lui Dumnezeu, iar ploaia târzie este atunci revărsată fără măsură și continuă să cadă până când Mihail Se ridică și timpul de probă al omului se încheie.

„Am văzut că cei patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă.” Scrieri timpurii, 36.

Împiedicarea celor patru vânturi reprezintă controlul providențial al lui Dumnezeu asupra judecăților tot mai intense pe care El îngăduie să aibă loc în zilele din urmă. Cei patru îngeri țin cele patru vânturi în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, însă în acea perioadă de timp există „spiritul disperării, al războiului și al vărsării de sânge, iar acel spirit se va intensifica”. Când ultimii dintre copiii lui Dumnezeu vor fi fost sigilați, Mihail Se va ridica, iar cele patru vânturi vor fi eliberate pe deplin, și cele Șapte Urgii de pe Urmă vor veni.

În „ceasul marelui cutremur” din Apocalipsa capitolul unsprezece, în „vremurile de strâmtorare” din Daniel capitolul nouă, când ulița și zidul sunt terminate, este timpul când „neamurile se vor mânia”. În acea perioadă de timp, ploaia târzie va fi revărsată cu „măsură”. Isaia identifică timpul când ploaia târzie este măsurată și marchează acel timp ca „ziua vântului de răsărit”. „Ziua vântului de răsărit” a fost 11 septembrie 2001.

Vom continua să cercetăm „măsurarea” ploii târzii în articolul următor, dar trebuie să se țină minte că nestemata visului lui Miller, care este reprezentată pe tablele sfinte ale lui Habacuc ca cele trei Vaiuri ale Islamului, trebuie să strălucească de zece ori mai puternic în zilele din urmă decât atunci când a fost adunată pentru prima dată de Miller.

„Cu un anumit prilej, pe când mă aflam în orașul New York, am fost chemată în timpul nopții să privesc clădiri înălțându-se etaj după etaj către cer. Se garanta că aceste clădiri erau ignifuge și ele erau ridicate spre slava proprietarilor și a constructorilor lor. Tot mai sus și încă și mai sus se înălțau aceste clădiri, iar în ele era folosit materialul cel mai costisitor. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: «Cum Îl putem slăvi noi cel mai bine pe Dumnezeu?» Domnul nu era în gândurile lor.”

„Am gândit: «O, de ar putea cei care își investesc astfel mijloacele să-și vadă calea așa cum o vede Dumnezeu! Ei adună clădiri mărețe, dar cât de nebunească este, în ochii Cărmuitorului universului, planificarea și născocirea lor. Ei nu cercetează cu toate puterile inimii și ale minții cum ar putea să-L slăvească pe Dumnezeu. Au pierdut din vedere aceasta, cea dintâi datorie a omului.»”

„Când aceste clădiri mărețe se înălțau, proprietarii se bucurau, cu o mândrie ambițioasă, că aveau bani pe care să-i folosească pentru satisfacerea de sine și pentru a stârni invidia vecinilor lor. O mare parte din banii pe care i-au investit astfel fusese obținută prin stoarcere, prin apăsarea celor săraci. Au uitat că în cer se păstrează o evidență a fiecărei tranzacții de afaceri; fiecare înțelegere nedreaptă, fiecare faptă frauduloasă este consemnată acolo. Vine vremea când, prin fraudă și insolenta lor, oamenii vor ajunge la un punct peste care Domnul nu le va îngădui să treacă și vor învăța că îndelunga-răbdare a lui Iehova are o limită.”

“Scena care s-a desfășurat apoi înaintea mea a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau clădirile înalte și presupus ignifuge și spuneau: «Sunt pe deplin în siguranță.» Dar aceste clădiri au fost mistuite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile de pompieri nu puteau face nimic pentru a opri distrugerea. Pompierii nu erau în stare să manevreze mașinile.”

„Ni ndamutswe ko igihe cy’Umwami nikigera, niharamuka nta mpinduka ibaye mu mitima y’abantu b’abibone, b’inyamurava mu kwikubira icyubahiro, abantu bazasanga ikiganza cyari gifite imbaraga zo gukiza kizaba gifite imbaraga zo kurimbura. Nta mbaraga zo mu isi zishobora guhagarika ikiganza cy’Imana. Nta kintu na kimwe gishobora gukoreshwa mu kubaka inyubako ku buryo cyazirinda kurimbuka igihe cyagenwe n’Imana nikigera cyo kohereza igihano ku bantu kubera gusuzugura amategeko Yayo no kubera ukwifuza kwabo kw’inyungu zishingiye ku kwikunda.” Testimonies, volume 9, 12, 13.